

Magasin fra Kirkens Bymisjon 4/2009

bymisjon

www.bymisjon.no



Lønn som fortjent rydder "Plata" side 10

Hva slags kirke?

Hva slags kirke vil du ha? Det er et spørsmål som gir mening, eller ikke mening, alt etter som man ser det.

Fra et synspunkt er kirken det den er. Det gir liten mening å ønske seg en annen. Og det kirken er, er et åsted for Guds virksomme kjærlighet blant mennesker. I den lutherske dogmatikkens språk: Kirken er der evangeliet forkynnes rent og sakramentene forvaltes rett. Evangeliet er i et nøtteskall godt nytt for fattige. Det er et budskap om frihet og oppreisning for den som blitt tråkket på. Og om tilgivelse og nye begynnelse for den som har tråkket feil. Sakramentene forvaltes rett overalt hvor de virkeliggjør dette gledesbudskapet for hver enkelt av oss, i et feirende fellesskap. Men vi vet godt at kirken ofte ikke framstår slik. For kirken er jo alltid også konkret, sosial, geografisk og dypt menneskelig. Den er like gjennomsyret av selvpotatthet, makt og smålighet som alle andre menneskelige institusjoner og fellesskap.

Denne kirken er det mulig å ønske seg annerledes. Den er det mulig å gjøre noe med. Det er en kirke vi alle inviteres til å være med å forme.

Skal evangeliet om fattiges frihet og vår alles verdighet forkynnes rent og klart, må det skje ikke bare i ord, men også i handling. Kommunikasjonsteoretikere kan fortelle oss at ordenes betydning bare er av underordnet verdi når det gjelder å få fram et budskap. Kroppsspråket er langt viktigere. Kirken har også et kroppsspråk. Altfor ofte har det kroppsspråket direkte motsagt evangeliets frigjørende ord og intensjon.

Som når noen vil stenge kirkens dører. Det har blitt brukt mye krefter i kirken på å bygge murene sterke, terskelen høy og taket lavt. Nei, ingen i kirken vil selvsagt gå med på at det er det vi gjør. Og likevel skjer det, gang på gang, at vi som er mer eller mindre kirkevarme får andre mennesker til å føle seg små, uverdige, uønsket.

Vi trenger en kirke med rom for alle! Bare en kirke med rom for forskjellighet og feilbarlighet kan bli en kirke som lar evangeliets ord få kjøtt og blod. En slik kirke drømmer vi om i Bymisjonen. En slik kirke vil vi fortsatt være med å bygge. Og vi håper det nyalgte Kirkemøtet vil slutte opp om samme program.



Sturla J. Stålsett

Sturla J. Stålsett
generalsekretær

BYMISJON

Informasjonsblad for Stiftelsen Kirkens Bymisjon Oslo
Tollbugata 3,
0152 Oslo
Telefon 22 36 55 00

I redaksjonen:
Atle Briseid (redaktør)
Per Frogner (ansvarlig)

Layout:
Waalder design
v/Jorunn Waaler

Forsidefoto:
Atle Briseid

Hjemmeside:
www.bymisjon.no

E-post:
firmapost@skbo.no

Trykk:
Prinfo Unique

Opplag:
23 000

IK-kontrollert
innsamlingskonto:
7011 05 18593



Politisk utvikling på Fattigdomshøringen

Statsråder og partiledere viste vilje til å øke minstebeløpet for sosialsatser da Kirkens Bymisjon, Velferdsalliansen, Fellesorganisasjonen og Samarbeidsforum mot fattigdom for andre gang i en valgkamp inviterte til høring om fattigdom i Norge.

Fattigdom er blitt et hett politisk tema de siste årene, og det var tydelig at politikerne prioriterte debatten i teltet på Youngstorget: Tre statsråder og nesten alle partilederne deltok foran flere hundre representanter fra ideelle organisasjoner, fagfelt og brukermiljøer.

Nasjonal dugnad?

Det var i partilederdebatte at tendensen om et mer samstemt ja til økning av minstebeløpet for sosialsatser tegnet seg. Brukerorganisasjoner har i flere år pekt på SIFOs minimumssatser for livsopphold i Norge (ca 7000 kr pr mnd) som en nødvendig nedre grense for sosialhjelp. De fleste partilederne ga signaler om at det er i denne retningen utviklingen bør gå, selv om de har forskjellige modeller i sine svar.

– Heller ikke disse satsene er noe å bli rik av, ingen må tro det – det er ikke mye!, sa Torstein Dahle fra Rødt.

Arbeids- og inkluderingsminister Dag Terje Andersen sa det slik:

– Det er ikke slik at rikfolk blir inspirert av høy lønn og at fattigfolk blir inspirert av lite penger!

Flere av debatt deltakerne understreket betydningen av en sosialhjelp som setter folk i stand til å komme i aktivitet og få anledning til å mestre utfordringer i eget liv.

– Det er tid for en nasjonal dugnad, sa KrF-leder Dagfinn Høybråten.



– Vi har fortsatt store ambisjoner, men er avhengig av allierte for å få det til, sa finansminister Kristin Halvorsen da hun deltok på Fattigdomshøringen 2009.

Politisk tunell

I forkant av høringen hadde finansminister Kristin Halvorsen blitt nødt til å be fattige i Norge om unnskyldning for ikke å ha oppnådd mer på området i hennes tid som minister.

– Jeg kom inn i en politisk tunell og trengte hjelp til å komme ut igjen.

Vi har fortsatt store ambisjoner, men er avhengig av allierte for å få det til, sa hun og siktet blant annet til fattiges egne organisasjoner.

Sturla Stålsett registrerte forandringsvindene i det politiske klimaet om

fattigdom og understreket at ting kan skje dersom dette betyr at politikere også legger bort sin moralisme og begynner å tro på enkeltmenneskers muligheter.

– Vi følger med dere og ser om dere har like god vilje også etter valget, sa Stålsett.

tekst: Per Frogner foto: Atle Briseid

Folk på fattigdomshøring:

Hva er det viktigste tiltaket i kampen mot norsk fattigdom?

Georg Rønning

daglig leder i Foreningen FattigNorge



Det viktigste er at NAV møter folk med respekt og forståelse. Det er viktigere enn å flytte på hundrelapper. Regjeringens program må bli møtt på en skikkelig måte også i førstelinja, blant de som møter folk som sliter med fattigdommen.

Liv Andreassen

husleieaksjonist



Det viktigste er å legge til rette for at alle kan ha et trygt og rimelig hjem, der man har råd til å betale husleie, strøm og mat. Nå er det blitt helt vanlig at 80% av en inntekt går til boutgifter. Før var det 20%. Nei til oppheving av husleiereguleringen!

Håvard Gjerløv Solberg

sosionomstudent



– Få folk i arbeid, men ikke for enhver pris. De som ikke har jobb eller mulighet til å arbeide, må få tilbud om aktivitet. Det er viktigere med motivasjon enn press.

Wenche Blomberg

forsker



– Få slutt på kapitalismen som lager butikk av velferdsstaten! Det byr bare på strukturelle problemer for folk. Det økonomiske systemet har overlevd seg selv og skaper bare nye problemer.

Nye boliger for vanskeligstilte

16 nye boliger med oppfølgingstjenester står nå klare for å huse personer som strever med rus- og psykiatri. Kirkens Bymisjon benyttet åpningsdagen til å utfordre politikere til å vise handlekraft i boligpolitikken.

Den nye boligblokk i Pilestredet består av åtte romslige leiligheter med eget kjøkken og bad, og to bofellesskap med plass til ytterligere åtte beboere som deler kjøkken og oppholdsrom. Beboerne får tett oppfølging, og personalet skal være til stede, både dag, kveld og helg.

– Vi skal legge til rette for at folk kan skape seg et hjem. Et sted du er trygg. Et sted du sjøl bestemmer hvem som får komme inn. Et sted for sosialt liv. Et sted du kan nyte sommeren. Og ikke minst; et sted du kan bo så lenge du sjøl ønsker, sier Marit Nybø som leder for Bymisjonens Boligsatsing (ByBo).

Kirkens Bymisjon driver nå boliger med oppfølging for til sammen 60 personer på seks ulike adresser i Oslo. Gjennom de 10 årene organisasjonen har drevet boligsosialt arbeid, har man erfart at det virker. Det øker trivsel og livskvalitet og forebygger større problemer.

– Dette er god samfunnsøkonomi og ikke minst en stor, helsemessig gevinst. Men det virker ikke uten at man anerkjenner langsiktige perspektiver, store behov og betydningen av et tilstedeværende og tålmodig tjenestetilbud, sier Nybø.

– Bør være fritt for alle

Under åpningen av boligtilbudet var bakgården i Pilestredet gjort om til folkemøtesal. Sentrale



– Tiden er inne for å prioritere boligsosialt arbeid, sa Marit Nybø med adresse til politikere som var invitert til åpningen i Pilestredet.

politikere var invitert til en samtale om boligpolitikk og for å høre andres meninger om temaet. Professor Niels Christie sa i sin appell det mange av de fremmøtte tenkte:

– Hus bør være i samme klasse som luft og vann: Fritt for alle. Hus er en selvfølgelig forutsetning for liv. Det er vanskeligere enn før å være uten bolig, men vi må kjempe for retten til bolig for alle, sa han.

Dagfrid Fosen, som har erfaring fra bostedsløshet, hilste fra Natthjemmet for kvinner og fulgte opp Christies appell.

– Det er viktig at det finnes alternativer til store og dårlige hospitser. Dette huset kan bli en portal til tilhørigheten, sa hun.

– Tiden inne for boligsosialt arbeid

En rapport gjort av Oslo kommune viser at tallet på innleggelse ved psykiatriske avdelinger ble mer enn halvert etter at beboerne ved ett av Bymisjonens tiltak fikk en stabil og trygg bolighverdag. Dessuten ble antall liggedøgn er redusert med mer enn 30 prosent. Men

pengene kommer fra ulike budsjetter, og midler til denne gruppen er ikke en valgkampsak. Oppfølgingstjenester finansieres i de fleste bydelene av sosialhjelpsmidler og oppfattes som dyrt av bydelene.

– Tiden er inne for å prioritere boligsosialt arbeid. Tak over hodet er ikke alltid nok. Oppfølging er dyrt – men det er det eneste som skaper varige løsninger for vanskeligstilte uten bolig, sa Nybø.

Under åpningen svarte byråd Listhaug, kommunalminister Magnhild Meltveit Kleppa, Erling Folkvord (R) og Kjell Veivåg (V) på spørsmål fra ansatte i boligtiltakene. Meltveit Kleppa orienterte om utvidelsen av bostøtteordningen, og mente at den ikke er brukt så mye som den kunne vært i Oslo. Erling Folkvord etterlyste sterkt en tilbakeføring av regulerte husleieordninger.

– Vi må kjempe for retten til standardkontrakter utenfor et boligmarked som er styrt av folk med penger, sa han.

– Det er viktig at det finnes alternativer til store og dårlige hospitser. Dette huset kan bli en portal til tilhørigheten, sa Dagfrid Fosen, som selv har erfaring fra bostedsløshet.



tekst og foto: Atle Briseid



Åpner psykiatrien mot gata

I begynnelsen av september åpnet **24SJU**, Kirkens Bymisjonens nye lavterskeltilbud til de mest utsatte rusavhengige i Oslo sentrum. Det døgnåpne tilbudet vil ha fokus på tilgjengelig omsorg og veiledning, og gate-nær psykiatrisk bistand.

Daglig leder Kirsten Frigstad har følgende målsettinger med det nye tiltaket: stor tilgjengelighet, lav terskel, høy kompetanse og godt samarbeid med andre etater.

– Vi skal ikke bare holde åpent 24 timer i døgnet; når noen ringer, skal telefonen alltid bli besvart. Målgruppen vår er folk hvor livet går fra time til time – og når tiden er der hvor vi kan bety noe, skal vi stå klare for å få til et samarbeid, sier Frigstad.

Spesialistkompetanse og medmenneskelighet

Hun mener de tyngste rusavhengige i byen har livserfaringer som må møtes med spesialistkompetanse og mye medmenneskelighet.

– De fleste lavterskeltilbud har stor grad av medmenneskelighet, men mangler høy faglig kompetanse. Vi skal ha begge deler, sier hun.

Dessuten ønsker hun at 24SJU skal være et bindeledd mellom ulike aktører i rusbehandlingen.

– Det er mange aktører, nivåer, etater og funksjoner i rusbehandlingen, og mennesker i slike livssituasjoner har behov for dem alle. Det er systemet som må ta belastningen, ikke enkeltmenneskene. Derfor må vi få til et utstrakt



Daglig leder Kirsten Frigstad har en stor gruppe kompetente fagfolk i ryggen når 24SJU nå starter opp arbeidet.

samarbeid med de ulike etatene, sier hun.

Den store styrken til 24SJU ligger i tverrfagligheten blant de 27 ansatte. Staben består av psykiater, lege, psykologspesialister, psykiatriske sykepleiere, sosionomer, vernepleiere, samfunnsvitere, miljøterapeuter, barneverns- og sosialpedagoger, antropolog og samfunnsvitere.

– Det har vært forsøkt mange ulike tiltak overfor denne gruppen, både nasjonalt og internasjonalt. Jeg mener at vi nå har laget et prosjekt som integrerer alt som har lyktes, sier Frigstad.

– Vi har sett deg

24SJU er resultatet av et direkte initiativ fra helse- og omsorgsminister Bjarne Håkon Hanssen i vår, der han ba Kirkens Bymisjon om å opprette et tiltak for de mest utsatte rus-

avhengige. Med oppdraget fulgte 30 millioner kroner. Statsråden deltok selv på åpningen av de ny-oppussede lokalene i Dronningens gate.

– Med dette stedet kan vi møte dem som sliter mest, og si: "Vi har sett og hørt deg. Det finnes et sted som alltid er åpent der du kan få hjelp når du trenger det", sa han.

Generalsekretær Sturla Stålsett i Kirkens Bymisjon takket for oppdraget og beskrev verdiene som det nye døgntilbudet skal styres av: Tilgjengelighet, tillit, tverrfaglig kompetanse, tålmodighet og tro.

– Her drømmer vi om at bratte livscurver kan få en sving, sa generalsekretæren.

tekst og foto: Atle Briseid



Mange vil jobbe frivillig på helsesenteret for papirløse

I oktober åpner det nye **helsesenteret for mennesker som lever i skjul i Norge**.

Leger, psykologer, sykepleiere og andre helsearbeidere har strømmet til for å bidra.

Pågangen av frivillige helsearbeidere til det nye senteret har vært formidabel. Over 90 personer meldte seg til tjeneste etter å ha deltatt på de innledende informasjonsmøtene.

– Nøkkelpersonene er de frivillige. For å drive et slikt helsesenter med det budsjettet vi har, er vi helt avhengige av frivillig arbeidskraft, sier helsefaglig ansvarlig Frode Eick.

Staben består av allmennleger, psykiatere, sykepleiere, psykologer, jordmødre, bioingeniører, fysioterapeuter og en kiropraktor. Eick er storfornøyd med både antallet og kompetansen til de frivillige.

– Dette er veldig engasjerte personer med lang erfaring fra inn- og utland. Det eneste vi nå ønsker oss, er å kunne henvise til frivillige tannleger og øyeleger, sier Eick.

Mange har psykiske lidelser

En av dem som har meldt seg til tjeneste, er psykolog Jasmin Khan. Gjennom arbeidet på akutteamet i Grorud DPS møter hun daglig mennesker i krise. Denne erfaringen kan være nyttig å ha med seg i møtet med mennesker som lever i skjul. Psykiske lidelser er en av de vanligste helseplager

gene i gruppa, sammen med muskel- og skjelettproblemer, fordøyelsesproblemer og infeksjonssykdommer.

– Psykologer er flinke til å stå i situasjoner som andre kanskje ikke orker. Jeg ønsker å være med og yte terapeutisk hjelp, sier hun.

Khan synes det er spennende å være med på oppstarten av et tiltak som hittil ikke har eksistert i Norge.

– Jeg er nysgjerrig på arbeidet. Det er jo et slags nybrottsarbeid som det er spennende å få være med på. Jeg synes det er modig og klarsynt av Kirkens Bymisjon og Røde Kors å opprette et slikt senter, sier hun.

De siste månedene har hun og de andre frivillige gjennomgått både intervjuer, informasjonsmøter og opplæring. Det har ført til en fellesskaps-



For å drive helsesenteret innenfor et svært begrenset budsjett, er helsefaglig ansvarlig Frode Eick helt avhengig av frivillige som psykolog Jasmin Khan.

følelse på tvers av yrkesgruppene.

– Det er fint å møte personer med andre yrker som også vil gi av sin tid. Jeg får på en måte et nytt kollegium, sier hun.

Alle får hjelp

Det er Kirkens Bymisjon og Røde Kors som eier, styrer og finansierer tiltaket, men Kirkens Bymisjon har det daglige ansvaret for driften. Helsesenteret har tre ansatte: en tilsynslege, en helsefaglig ansvarlig og en daglig leder. All helsehjelp er gratis, og alle skal få hjelp uavhengig av alder, kjønn, religion, legning, kulturell bakgrunn eller politisk tilhørighet.

– Ikke noe menneske er ulovlig. Alle har rett til akutt helsehjelp, sier Eick. Senteret er utstyrt med to behandlingsrom og nødvendig medisinsk utstyr. En avtale om å kunne henvise alvorlige tilfeller til ett av byens sykehus, er snart i boks. Dette sykehuset vil også gjøre laboratoriske undersøkelser mot betaling. I tillegg har en fødeavdelingen på et annet sykehus meldt seg som fast samarbeidspartner.

– Det er tydelig at det har vært en debatt om dette temaet i lang tid, både i Legeforeningen og i andre fora hvor helsepersonell deltar. Mange har ønsket å bidra, og nå får de en mulighet, sier Eick.

Åpent en kveld i uka

I oppstartsfasen har senteret åpnet tirsdager fra kl. 16–20, men det er

4 på helsesenteret

– Hvorfor vil du jobbe frivillig på helsesenteret for papirløse migranter?



Charlotte Buhl

psykolog

– Jeg synes det er en menneskelig forpliktelse å bidra sosialt og menneskelig, særlig med den profesjonen jeg har. Dessuten har jeg som pensjonist både tid og kompetanse til å bidra.



Adam Dhayyat

medisinstudent

– Jeg deltar for å gi andre medstudenter informasjon om at det er mulig å hjelpe denne gruppen. Studenter med midlertidig lisens kan jo til en viss grad yte helsehjelp.



Solveig Jacobsen

sykepleier på Aksept

– Jeg ble for flere år siden fortalt av noen afrikanere på jobben (Aksept er Kirkens Bymisjons senter for personer berørt av hiv, red. anm.) om at det ikke fantes noe helsetiltak for denne gruppen. Det gjorde meg forferdet. Derfor ble jeg veldig glad da jeg hørte at helsesenteret var på trap-pene, og fikk lyst til å bidra.



Marie-Laure Legouy,

lege

– Det er naturlig for meg å jobbe frivillig nå som jeg har tid. Dessuten er dette et felt der jeg sitter med kunnskap og erfaring. Jeg har kjennskap til det å være fremmed i et land, og har gjennom å arbeide i rusfeltet fått erfaring med å jobbe med spesielt utsatte grupper i samfunnet.

muligheter for å utvide til flere kvelder dersom pågangen blir stor.

– Vi stoler på at jungeltelegraphen vil spre nyheten om at senteret nå åpner. I tillegg informerer vi gjennom mediene og ved å sende ut informasjonsbrosjyrer til helsestasjoner, legekantor og sykehus, sier Eick.

tekst og foto: Atle Briseid

Søker unge som vil lese for eldre

Kan du tenke deg å bruke én time til å lese høyt for noen? Kommunikasjonsfirmaet EMC har startet en kampanje for å verve unge mennesker til å lese for personer ved Kirkens Bymisjons mange møtesteder over hele landet.

Prosjektet heter "60 minutter" fordi man søker mennesker som kan tenke seg å bruke minst én time til å lese for andre. Forfatter og tidligere statsråd Anne Holt er ambassadør for prosjektet.

– Tid er penger, heter et gammelt ordtak, men jeg synes tid er mer verdt enn penger. Å gi av sin tid, er absolutt noe jeg vil oppfordre til, sier Holt.

Selv ga hun av sin tid da hun leste høyt for gjestene på St. Hanshaugen eldresenter under lanseringen av kampanjen i begynnelsen av september. Holt høstet både latter og ettertenksomhet, og den lille seansen viste tydelig hvor verdifullt det er å bli lest for.

– Litteratur åpner opp og binder sammen mennesker på en god måte. Å lese for andre gir merverdi både for leseren og lytteren. Den kan være en trygghetsforankring som gjør terskelen for å delta i frivillig arbeid lavere, sier hun.

– En konkret oppgave

Det er kommunikasjonsbyrået EMC som har tatt ansvaret med å rekruttere flere frivillige høytlesere til Kirkens Bymisjons sykehjem, eldresentra og møtesteder over hele landet. De ansatte i firmaet gjør hvert år et prosjekt for en ideell organisasjon, og i år falt valget på Bymisjonen. Som en del av prosjektet, kan alle EMC-ansatte bruke deler av arbeidstiden sin til å være



– Litteratur åpner opp og binder sammen mennesker på en god måte. Å lese for andre gir merverdi både for leseren og lytteren, sier Anne Holt, som leste høyt fra boka "Hjertet har ikke rynker" på St. Hanshaugen eldresenter.

høytlesere.

– Å lese for andre er en konkret oppgave som gjør det lettere å være besøksvenn. Dessuten kan det skape gode møter mellom generasjoner, sier kommunikasjonsdirektør Janne Syversen.

Byrået tar i bruk sosiale medier som Facebook og Twitter for å rekruttere frivillige. En egen gruppe er opprettet på Facebook der man kan melde seg til tjeneste. Av de som melder seg, blir én trukket ut til å møte Anne Holt over en lunsj.

– Vårt mål er å bruke både gamle og nye medier for å rekruttere frivillige til prosjektet. Yngre mennesker bruker jo allerede Facebook og Twitter som sine informasjonskanaler, sier Syversen.

tekst: Atle Briseid foto: Scanpix

Rom for alle – også frivillige

Uten frivillige medarbeidere hadde ikke Kirkens Bymisjon klart å virkeliggjøre sin visjon. Derfor har organisasjonen systematisert frivilligarbeidet slik at alle skal få oppfølging og oppgaver som passer med egne ønsker.



Frivilligkoordinator Jeanine Brenna sammen med Ivar Børshheim, som har en lang karriere bak seg som frivillig i Kirkens Bymisjon.

Kirkens Bymisjons slagord "Rom for alle" gjelder også for de frivillige. Det skal være rom for å bidra med den kompetansen man allerede har, eller øke sin kompetanse ved å gjøre noe helt nytt. Det skal være rom for personer som vil bruke litt tid eller alle sine krefter på oppgavene, for dem som vil gjøre praktisk arbeid og for dem som vil drive med relasjonsbygging.

– De frivillige er med på å virkeliggjøre visjonen til Bymisjonen, nemlig å møte alle mennesker i byen med respekt, rettferdighet og omsorg. De er med på å åpne opp både organisasjonen og samfunnet ellers. Det hadde rett

og slett ikke gått uten dem, sier Jeanine Brenna, som er koordinator for det frivillige arbeidet i Bymisjonen.

Stort spenn

Å være frivillig i Kirkens Bymisjon kan bestå av svært forskjellige oppgaver. Man kan være kameratpappa, kjøre ut mat til eldre, gå med velværettraller på et sykehjem, ta imot krisetelefoner, være språklærer for kvinner i prostitusjon, saksbehandler på rettshjelpskontor for rusavhengige – og en uendelig rekke med andre funksjoner. – Det er et privilegium å kunne presentere

en så bred meny av frivillige oppgaver, sier Brenna.

Til tross for, eller kanskje snarere på grunn av det store spennet ønsker Kirkens Bymisjon å tenke helhetlig og faglig om frivilligarbeidet. Det er ansatt ansvarlige for frivilligheten på alle arbeidsfelt, og mange av virksomhetene har også egne frivilligledere.

– Jeg tror vi er gode på å møte frivilligheten som et fag. Vi jobber målrettet og systematisk med å kurse, veilede og støtte de frivillige. Det er nøkkelen til at folk skal oppleve kontinuitet i arbeidet. Mange frivillige har nok opplevd å gi lillefingeren, for så bli fratatt hele hånden. Hos oss skal du kunne bruke akkurat så mye tid og krefter på frivillig arbeid som du selv ønsker, sier hun.

– Får mye tilbake

Ved å samle og koordinere det frivillige arbeidet i hele organisasjonen, kan virksomheter formidle frivillig arbeidskraft seg imellom.

– Hvis man ønsker det, kan man faktisk tenke seg en karriere som frivillig i Kirkens Bymisjon, sier Brenna.

Hun understreker at frivillighet kjennetegnes av gjensidighet. Det er ikke en som gir og en som får.

– Den som bruker tiden sin i frivillig arbeid, får også mye tilbake. Det er langt mellom frivillighet og veldedighet, sier hun.

tekst og foto: Atle Briseid



”Engelen” kommer



Margreth Olin er klar med sin første helaftens spillefilm, Engelen.

Margreth Olins nye film ”Engelen” er klar for kinosaler – og debattscener. Barnevern, rus og familie-relasjoner er dirrende temaer i Olins første helaftens spillefilm.

Margreth er høyt profilert som dokumentarfilmskaper og samfunnsdebattant. I 2007 mottok hun Brosteinprisen fra Kirkens Bymisjon for sitt engasjement.

Nå har hun for første gang laget en helaftens spillefilm.

Den bygger på dokumentarisk materiale hun har fra flere års kontakt med en venninne i rusmiljøet. Av hensyn til denne kvinnens videre liv valgte hun å ikke bruke autentiske opptak, men i stedet bruke spillefilmens form til å fortelle den viktige historien.

– Noen er så vakre at de blir syke av det, sier Olin i starten av filmen.

Lavmælt men rystende kommer så fortellingen om jenta som vokser opp i et hjem med vold og rus. I kjærlighet til sine nærmeste tar hun inn alt – og blir ødelagt av det. Som voksen havner hun selv i rusavhengighet, og

bestemmer seg for å gi fra seg sitt eget barn.

Det er i løfte til sin venninne at Margreth Olin har fortalt den sterke historien. Nå vil hun at filmen skal treffe bredt.

– Først og fremst ønsker jeg at den skal berøre folk og føre til at vi alle må bli bedre til å se mennesket bak når vi ser folk som sliter.

Så håper jeg det samme skal skje hos alle som jobber blant utsatte mennesker, både i barnevern, rusbehandling og i sosialtjenesten. At de skal se mennesket de har foran seg, og ikke bare merkelapper. Det er en spillefilm, men den viser bilder av vår egen samtid. Slik lever folk. Jeg håper filmen skal skape forståelse for at de daglige menneskemøtene kan utgjøre en forskjell, sier hun.

Filmens Engelen har premiere på norske kinoer 2. oktober, og vil også bli vist i en rekke sammenhenger som arbeider med forebygging og sosialomsorg.

tekst og foto Per Frogner

TID TIL OVERS?

Noen trenger deg!

- Opplæring i samtaleteknikk
- Egen vekst
- Stor takknemlighet

Vi er kvinner og menn, studenter, pensjonister og yrkesaktive. Sammen driver vi døgnåpen krise-tjeneste på telefon og internett. Lyst til å være noe for andre og utvikle deg selv?

www.kirkensos.no, Tlf: 22 57 89 00



Utvider Arbeidslaget med NAV-midler



I sommer pusset Arbeidslaget opp den gamle presteboligen i Nannestadgata som Bymisjonen skal ta i bruk.

Med støtte fra NAV utvider Kirkens Bymisjon det populære sysselsettingstiltaket ”Arbeidslaget” i Lillestrøm. Nyvinningen, som har fått navnet ”Arbeidslinja”, skal gi større muligheter for dem som ønsker mer ansvar.

Siden oppstarten for to år siden, har Arbeidslaget bare vokst og vokst. Både tallet på arbeidstakere og oppdragsgivere har steget voldsomt det siste året. I sommer inngikk Kirkens Bymisjon i Lillestrøm et nytt samarbeid med NAV som gjør at tiltaket kan utvide ytterligere.

Med et budsjett på to millioner kroner årlig skal ”Arbeidslinja” gi åtte til ti personer mulighet til å få større ansvar, men vil også stille større krav til rusfrihet. Deltakerne skal få kursing, og det blir lagt stor vekt på personlig utvikling, teamarbeid og konflikthåndtering. Arbeidslinja skal drives på samme måte som Arbeidslaget, med stor grad av brukerstyring.

I sommer har arbeidsgjengen jobbet med å pusse opp den gamle presteboligen i Nannestadgata. Bymisjonen skal fortsatt beholde lokalene i Storgata, men de nye lokalene vil komme godt med når tiltaket utvider. Lena Enerud er en av dem som liker seg i Arbeidslaget.

– Bymisjonen har mye å by på. Å få arbeide her gjør at vi føler at vi er en del av samfunnet vi også. Her føler man seg alltid velkommen, sier hun til Romerikes Blad.

Daglig leder for Arbeidslaget, Odd Kjetil Valen mener at samarbeidet med Nav stabiliserer Bymisjonens tilstedeværelse på Romerike og viser at sysselsettingstiltaket er kommet for å bli.

tekst: Atle Briseid foto: Romerikes Blad

Kirkens Bymisjon i valgkampen

Gjennom å skrive innlegg i avisene, arrangere høring om fattigdom, folkemøte om boligpolitikk, konferanse om eldres rettigheter og delta i debatter og avisintervjuer, forsøkte Kirkens Bymisjon å sette et sitt preg på årets valgkamp.

Her følger utdrag fra tre debattinnlegg som organisasjonen hadde på trykk under valgkampen:

Marit Müller-Nilssen, daglig leder på Skovheim Allsenter. Innlegg i Dagsavisen om eldreomsorgen i Oslo:

”Frp i Oslo lover eldreomsorgen 200 millioner ekstra i 2010. Det er vanskelig å forstå partiets gavmildhet når de samtidig skryter av å ha spart 30 millioner kroner årlig på å konkurranseutsette sykehjemmene. En lovfestet garanti for verdighet i eldreomsorgen blir ikke gyldig uten ressurser som også sikrer kvaliteten i omsorgen.”

Kai Rune Myhrer, daglig leder Batteriet – senter for selvhjelp. Innlegg i Dagbladet om fattigdom i Norge:

”Fattigdom i Norge betyr fortsatt at mange tusen mennesker lever på utsiden av vanlig velstand. Hvem våger å bygge en sosialhjelp som er stor nok til å frigjøre egne krefter hos mottakerne? (...) Det er ikke nok å si at ”alle skal med”, slik Arbeiderpartiet har som ett av sine motto. Det som er sant er at ”alle vil med”. Alle har en indre driv til å gjøre det beste ut av kompliserte situasjoner og ta tak i sitt eget liv. Legg til rette for at fattige ikke bare får en livbøye å klamre seg til. Gi dem tilstrekkelig til at de kan komme seg på tørt land.

Oddrun Remvik, direktør Helse & Sosial. Innlegg i Aften om samhandlingen i rusomsorgen i Norge:

”I den offentlige debatten om tilbudet til rusavhengige hører vi om køer i systemet, manglende oppfylging av pasientrettar og manglende

ettervern. Ein freistar lage nye byråkratiske system som heller ikkje fungerer. Det er viktig å sikre pasientrettar, men like viktig er det å sikre at pasientane får brukt rettane sine.

Min påstand er at fokuset på system og rettar er til hinder for at pasientane vert gitt høve til å nytte det eksisterande behandlingstilbodet på ein konstruktiv måte. Eit brukarnært og menneskeleg fokus, kan gi pasientane reiskap til å handtere systemet og rettane sine slik at behandlingstilbodet vert tilgjengeleg for dei. Det fins mange gode tilbod, det er den fleksible heilheita som manglar.”

Politikerbesøk

Kirkens Bymisjon virksomheter hadde også besøk av politikere fra flere fløyer i tida før valget. Organisasjonen har verdifull praktisk erfaring med hverdagen i sosialt arbeid, og formidler det gjerne til de som skal forme politikken.

Lønn som fortjent rydder på "Plata"

Kirkens Bymisjons sysselsettingstiltak for personer i Oslos gatemiljø, Lønn som fortjent, har fått i oppdrag å rydde områdene rundt sentralbanestasjonen, der dagens rusmiljø holder til.

Med effektive og erfarne hender plukker Per Dag Øygård og Frank Hassel opp sneiper, avispapir og annet søppel som ligger i trappene foran Oslo Sentralbanestasjon. Like ved samles hovedstadens tyngste rusmiljø hver eneste dag. Som mange av de andre arbeidstakerne i Lønn som fortjent, har også Øygård vært avhengig av rusmidler, men den siste tiden har han vært rusfri og trofast arbeider i sysselsettingstiltaket.

– Det er kanskje ikke sånn at Norge stopper opp, men uten oss hadde det ikke blitt noe koselig her, sier han.

Får skryt

NSBs eiendomsselskap ROM Eiendom overlot i sommer ryddingen rundt Oslo S til Lønn som fortjent. Tre dager i uka sørger ryddelagene for at områdene er rene og pene. Når Per Dag og Frank jobber seg forbi med klyper, koster og vogner, kommer Morten Orholt bort og skryter av arbeidstakerne.

– Sånn skal det være! Det er så positivt at dere rydder. Dere gjør en kjempjobb, sier han. Øygård er vant til de hyggelige tilbakemeldingene og synes ikke det er rart å rydde området hvor rusmiljøet samles.

– Nei, jeg er stolt over at jeg har en jobb og at jeg arbeider for Kirkens Bymisjon. Det burde heller være flaut for de som står her, sier han.

Selv har han sluttet å kaste sneiper og søppel på bakken etter at han begynte å jobbe for Lønn som fortjent. Øygård var faktisk den første som banket på døren da tiltaket åpnet for snart fem år siden.

– Før kunne jeg finne på å kaste sneiper på



Per Dag Øygård og Frank Hassel er stolte av jobben sin. Tre dager i uka rydder arbeiderne fra Lønn som fortjent områdene rundt Oslo S.

bakken. Det har jeg sluttet med. Men askebelegere er mangelvare i Oslo sentrum, sier han.

– Oppdragende effekt

Finn Borgersen, som leder Lønn som fortjent, er glad over samarbeidet med ROM Eiendom. Han tror det kan ha en signaleffekt.

– Kanskje kan det ha en oppdragende effekt, både på våre egne arbeidere og på miljøet, når våre arbeidstakere forteller andre at de ikke kan kaste avfall på bakken. Dessuten kan det føre til mindre stigmatisering når folk ser at vi jobber, sier han.

Daglig opplever han hvordan arbeid har en positiv virkning på livene til arbeidstakerne.

– Det å kunne tjene sine egne penger er viktig for alle. Det gir bedre livskvalitet og økt selvtillit og egenverd. Vi ser også at folk ruser seg mindre for å være i stand til å møte opp her om morgenen, sier han.

Trenger flere oppdrag

Denne morgenen møtte omkring 40 mennesker opp hos Lønn som fortjent. Med oppdrag til bare 26, måtte noen gå skuffet hjem etter loddtrekingen. Å skaffe nye og langsiktige oppdrag er derfor en viktig oppgave for Borgersen. Da han leste om rot og søppel i kommunale boliger, skrev han brev til byråd Sylvi Listhaug og tilbød seg å ta ryddejobben.

– Vi fikk et svært positivt svar, og prosessen med å få til et samarbeid er godt i gang, sier han fornøyd.

tekst og foto: Atle Briseid



På begge sider av bordet

– Skulle jeg skrevet bok om mitt lange liv som psykiater, ville tittelen blitt "på begge sider av bordet". Jeg har selv vært pasient, med både psykiske og fysiske årsaker. Det var en verdifull erfaring. Hos meg selv og andre har jeg sett at det går an å leve godt med egen sårbarhet.

Det er Solfrid Nuland Hallingstad (68) som oppsummerer noe av sitt lange yrkesliv som psykiater og behandler ved A-senteret i Kirkens Bymisjon. Senteret er en tradisjonsrik og anerkjent rusklinikk med hovedfokus på alkoholskader. Psykiateren fra Flekkefjord kom til senteret i 1974 – og ble der. Nylig gikk hun av med pensjon etter 35 år i en tjeneste som preget hennes eget liv – og ble av stor betydning for en stor pasientgruppe. Hun kalles bare Sol. Folk lyser når de snakker om henne. Over kaffekoppen hjemme i stua på Haugerud utstråler hun avslappet klokskap, engasjement og livserfaring. Hennes egen vei har vært utradisjonell.

Giftet seg med pasient

Etter noen år som behandler møtte Sol sitt livs kjærlighet blant sine egne pasienter. Da som nå var det en kontroversiell hendelse. Hun er takknemlig for hvordan den daværende bymisjonsledelsen møtte utfordringen. Bymisjonsprest Hans Chr Lier viet dem og det ble "årets" bryllup i 1977 da hun giftet seg med sin Ola. Det lange samlivet ble også til yrkesmessig verdi.

– Den beste tilbakemeldingen jeg har fått, er når pasienter har sagt til meg: – Du vet jo hvordan dette er du... Slik har jeg også vært på begge sider av bordet.

– Når du ser tilbake på 35 år med psykiatri og rusbehandling – hva har vært din viktigste arbeidsmetode?

– "Medmenneske" har vært det viktige stikkordet for meg. Det er så lett å se bare det elendige hos en person som trenger hjelp. Men alle er hele mennesker, og en "kartlegging" av et liv er viktig. Hvordan er helsen, hva er livshistorien, hvor er de i livet nå, hvordan er hjemmesituasjonen, hvilke ressurser har de?

– Har pasientgruppa forandret seg med årene? – Det er mer blandingsmisbruk nå. "Den gode gamle alkoholikeren" er ikke like tydelig lenger. Flere har klare psykiske lidelser. Vi møter flere unge med identitetsvansker, ofte stressede personer med press fra mange kanter.

Tåle seg selv

– Hva skal til for at en person kommer ut av

rusavhengighet?

– Det er mange forskjellige svar på det, sier hun etter en lang tenkepause. Hos sin egen mann så hun at endringen kom knyttet til en opplevelse av å være verdifull.

– Noe av det viktigste vi kan bidra med er å hjelpe folk til å tåle seg selv også når endring tar tid. Mange er så fulle av skam og selvfølgelig at de ikke ser at de også har styrke og ressurser. Noen må gå mange runder, gjennom flere nederlag. Så kan det plutselig komme en fase hvor motivasjon og forutsetninger er til stede – da kan endringer komme nesten overraskende, og mange års behandling kommer til nytte.

Den erfarne psykiateren understreker at rusavhengighet er en alvorlig sykdom som kan sammenlignes med kreft og andre livstruende tilstander. Utfordringen er ofte å klare å leve med sykdommen, selv om ikke alle blir friske.

Det som skader minst

– Er det noe du ville gjort annerledes i ditt arbeid, når du ser deg tilbake?

– Før dro vi oftere hjem til folk. Det kunne vi gjort mer av. Det er så lett å tro at terapeutens kontor er det viktigste. Da går vi glipp av mye. Hjemmet til folk sier ofte mer enn mange terapi-timer. Der ser vi sammenhenger som viser mer av hele mennesket.

– Jeg har stor respekt for psykiatriens makt. Den kan skade like mye som den leger hvis den ikke utløser egne legende krefter. Ofte har jeg tenkt: Nå må vi gi det som skader minst...

Psykiateren Sol var i sin studietid i kontakt med de legendariske legene Einar Lundby og Gordon Johnsen, grunnlegger av Modum Bads nervesanatorium. Hun har tatt med deres helhetlige menneskesyn gjennom livet.

Hun er tydelig med sin egen kristentro, og en bønn om mot og sinnsro har i alle år hengt på kontorveggen hennes.

– Det helsefaglige har alltid fokus i behandlin-



Den erfarne psykiateren Sol Hallingstad har gjennom 35 år på A-senteret sett pasientgruppen forandre seg. – Det er mer blandingsmisbruk nå. "Den gode gamle alkoholikeren" er ikke like tydelig lenger, sier hun.

gen. Men troen er en del av menneskelivet. Det er vesentlig når vi møter mennesker i krise at vi også ser etter troserfaringer. Noen har vonde opplevelser med tro og kirke. Det er viktig å kunne få gode samtaler om det, bidra til å endre bilder – eller bekrefte dem. Kanskje er det noe av det vi spesielle vi kan tilby i Bymisjonens rusbehandling – en mulighet for større rommelighet på dette området.

Sol Hallingstad har selv vært pasient i psykiatrien. Det ga henne en særlig erfaring i å leve med egen sårbarhet. – Jeg så at det er når vi tar hensyn til egen begrensning og sårbarhet, at vi kan fungere best med det vi også kan være for andre. Dette har vært en klangbunn også i møte med andre pasienter. Smertefulle erfaring kan skape virkelige verdier. Det går an å ha vært knust, og å leve med det.

Sol har hatt godt rykte på seg blant pasientene. Hun tror det skyldes hennes egen nærhet til erfaringene de kjenner. Hun ble ofte møtt med positiv forventning. Hun smiler av det.

– Der folk tror det er hjelp å få, finner de den ofte selv, sier Sol. Selv synes hun at hun har fått mye gratis gjennom sin lange karriere.

– Jeg kaller det velsignelse.

tekst og foto: Per Frogner



Et liv fullt av oppturer og nedturer har gitt Hans-Erik Dyvik Husby mange svar.

Sola steker på takterrassen til Det Norske Teatret, der "Hank von Helvete" for tiden er Jesus Christ Superstar. Øynene er alvorlige bak mørke solbriller. Stemmen er rusten. Men svaret på hvordan det er å spille rollen som Jesus, er klart.

– Det kan sammenliknes med hvordan Jesus må ha følt det å være Jesus. Jeg har levd et liv som har gitt meg svar, og det er frustrerende å se at andre ikke forstår. Min oppgave er derfor å jobbe slik at jeg blir forstått. Jeg må gå i meg selv og blø for sannheten. Jeg ønsker å ansvarliggjøre publikum og vise hvilke mekanismer som gang på gang korsfester Jesus, sier han.

– Hvilke mekanismer mener du?

– De som skjer daglig ved at vi ikke tar ansvar for hverandre og viser hverandre kjærlighet. Tro, håp og ansvar er gudegitte gaver. De må vi bruke.

For å finne svar, har Turboneger-vokalist Hans-Erik Dyvik Husby levd et liv fylt av kontraster. Han har stått på scenen foran tusenvis av hylende fans og ligget klinisk død på gulvet etter en overdose heroin. Han har vært på toppen og bunnen, uendelig lykkelig og bunnløst frustrert, blant stjernene og de utstøtte.

– I denne produksjonen har Jesus havnet på riktig hylle, sammen med misbrukere, psykisk syke, politiske ekstremister, horer, frikere – alle som er i konflikt med det etablerte, sier han.

– Alle kan reise seg igjen

Studerer livet

Mange medier har fortalt om hvordan han etter mange år som rusavhengig, kollapset med ruspsykose i Milano, gikk på metadon mens han bodde hos besteforeldrene i Nord-Norge og nylig ble rusfri gjennom omstridte, scientologiske metoder. Selv velger han å se på det hele som en studie av livet.

– Tiden som misbruker var tøff, men også interessant. Avhengigheten opplevdes som en ond kraft som vil gjøre de farligste, mest intelligente menneskene syke. I stedet for å være intelligente mennesker som kunne jobbet mot det etablerte, fører avhengigheten til undertrykkelse. Store mennesker gjøres små. Mange fine folk blir forbannet undertrykt av rus.

– Ligger det onde i avhengigheten?

– Bildet av en engel på den ene skulderen og en djevil på den andre, er helt reelt for meg. Djevelen er en kraft som ligger i oss selv. Vi er alle åndelige vesener, og ånden vil delta sammen med kroppen. Når vi bare dyrker det kroppslige, blir vi diabolske vesener. Da vil døden komme, sier han.

Ikke mange kan snakke om døden med samme tyngde som Hans-Erik Dyvik Husby. En periode trodde han ikke at han kom til å bli gammel. To ganger har han tatt overdose. Den ene gangen var han klinisk død.

– Når du har vært død og så blir vekket til live, får du en veldig klar opplevelse av hva døden er. Samtidig skjønnte jeg at jeg hadde blitt gitt makten til å velge liv eller død. Jeg våknet opp med et nytt syn på livet. Selv om jeg i mange år etterpå kjempet en krig for å bli rusfri, hadde jeg med meg ønsket om å leve. Misbrukermiljøer er på mange måter en dødsdanskult. Døden blir romantisert. Men døden er kjedelig. Det morsomme er å leve.

På bordet ved siden av sitter Gro, som han giftet seg med for noen dager siden, og venter tålmodig på at ektemannen skal bli ferdig med intervjuet.



Om bare ett menneske sier "ja, jeg skal overleve", da er det jeg driver med sant, sier Hans-Erik Dyvik Husby.

Av og til veksler de varme blikk. Livet som nybakt far og ektemann står i stor kontrast til livet som rusavhengig rockestjerne. Likevel sier han at han fortsatt identifiserer seg med rusavhengige i byen.

– Ja, men det er en frustrerende affære. Jeg var i samme situasjon som dem, men jeg så ikke det jeg ser nå. Jeg satt fast i en åndelig felle som jeg nå er fri fra. Det er veldig frustrerende å se at mennesker beveger seg mot døden, når Gud har gitt én kommando: overlev! Da jeg var avhengig, trodde jeg det var så vanskelig. Men egentlig var det så lett.



Husby spiller tittelrollen i Jesus Christ Superstar på Det Norske Teatret. Her sammen med Hildegun Riise i rollen som Pontius Pilatus.

Foto: Fredrik Arff/Det Norske Teatret.

– Hvilken følelse er sterkest når du ser tilbake på livet som rusavhengig?

– En enorm selvmedlidenhet.

En ond demon. Jesus konfronterte den demonen. Han ble sint.

Husby lener seg tilbake, tenner røyk nummer to. Så forteller han om sin tro.

– Jeg spør meg selv "hva ville Jesus gjort?" i alle situasjoner. Jesus var en tøffing, et eksempel til etterfølgelse. Han syntes ikke det var deilig å få juling av romerne, men han var klar over hvilket offer han måtte gjøre, og han gjorde det. Og han var rasende, først og fremst på sitt eget folk som lot seg undertrykke, sier han.

– Hva slags forhold har du til tilgivelse?

– Jeg er ikke så glad i syndebegrepet. Det er en måte å gjøre folk mindre på. Selv den fremste prest har ting å erkjenne. Jesus var stor. Han sa: slutt med det der og begynn å leve! Enhver engel har en fortid og enhver synder har en fremtid.

Lei av å bli satt i bås

At mennesket har flere sider, er Hans-Erik Dyvik Husby et lysende eksempel på. Selv er han veldig lei av å bli satt i bås, enten det er som stjerne eller rusavhengig.

– Slike merkelapper er veldig undertrykkende. Er du

en flink heismontør, men folk ser på deg som rusavhengig, får du ikke leve som den du er. Du blir ikke sett for annet enn det ytre. Å sette folk i bås er å gjøre folk mindre. Det er et effektivt redskap for å gjøre andre usikre.

– Hvilken side av Hans-Erik er det folk ikke ser?

– De får nok ikke se det raseriet jeg har mot undertrykkelsen. Hvis jeg slapp det fri, ville det skremt vannet av de fleste.

Sinnet han snakker om, er rettet mot legemiddelindustrien som han mener beriker seg på mennesker i en sårbar situasjon.

– Vreden er ikke rettet mot LAR i seg selv, men mot legemiddelprodusentene som presenterer flotte resultater om det flotte produktet heroin som skal komme.

Jeg er rasende på leger som lar seg kjøpe til å presentere dette som effektiv helsebehandling. Det gjør at mennesker som har et problem, aldri får bli friske. De skal ha rusmidler med logo til de dør. De gigantiske penge summene vi bruker på medikamenter, burde i stedet vært brukt til å betale mennesker for å være sammen med andre som er i en vanskelig situasjon.

– Du gikk selv på metadon i flere år. Var ikke det en hjelp til å få ro i en kaotisk periode?

– Problemet er at man skal få det til man dør! Det heter legemiddelassistert rehabilitering, men det er legemiddelet som er hovedpersonen – ikke assistenten. Man får ikke ny jobb, ny leilighet eller næringsstoffer slik at kroppen kan bygge seg opp. Uten slike tiltak, vil jeg kalle det legemiddelassistert drap, sier han.

– Alle kan reise seg

– Du snakker ofte og ærlig om din tro og egne nedturer. Hva vil du oppnå?

– Det finnes ikke noen som ikke gjør noe galt, men alle kan reise seg



– Jesus var en tøffing, et eksempel til etterfølgelse, sier Husby.

Foto: Fredrik Arff/Det Norske Teatret.

igjen. Jeg håper at jeg kan være en inspirasjon for andre. Jeg lever som et åndelig vesen og har et høyt evighetsperspektiv på ting. Dessuten har jeg en ekstrem interesse av å kommunisere at det finnes en hjelp som jeg vet virker. Mennesket har en uendelig kraft til å finne tilbake til sine evner. Jeg har selv opplevd det. Jeg er et produkt av denne filosofien.

– Blir du ikke lei av å utlevere deg selv?

– Om bare ett menneske sier "ja, jeg skal overleve", da er det jeg driver med sant. Da går jeg inn i det med hele meg. Da kan jeg ikke holde noen ting tilbake. Det ligger en stor frihet i den erkjennelsen, sier han.

tekst og foto: Atle Briseid

Rock og salmedikter



Sturla Stålsett er gitarist og en av låtskriverne i bandet Container.

Fra han var 15 år gammel har generalsekretær i Kirkens Bymisjon, Sturla Stålsett, skrevet nærmere 100 pønk- og rockelåter. De siste årene har han også skrevet et titalls salmer.

- Hva er forskjellen på en salmetekst og en rocketekst for deg?
- En rocketekst kunne man forvente skulle være ganske fri. Rock handler jo om opprør, protest, frihetstrang og provokasjon. Men som regel er de ganske så trofaste mot konvensjonene, både når det gjelder temaene og rimene. Kunsten med en god rocketekst, synes jeg, er å formulere den gode, knappe, fortettede formuleringen av livskraft og følelse. Gode følelser. Og vonde følelser. Gleder og sinne. Og midt i mellom: resignasjon og kjedsomhet, sier Stålsett.
- Legg til et eksplisitt element av gudstro, og du er ikke så langt fra salmesjangeren. Rocken har jo en av sine røtter i negro spirituals og gospel. For meg er det å skrive en salmetekst likevel ganske forskjellig fra rockelåtskriving. Salmen skal synges som allsang i en liturgisk ramme. Da gjelder andre referanser og kriterier for hva som fungerer. Samtidig er salmen vel en av de mest fastformede, noen ville sagt stivnede, sjangerne vi har – nettopp på grunn av denne konteksten for bruk: kirkerommets akustikk og orgelets monopol. Det har gjort det spesielt interessant for meg å nærme meg salmesjangeren, med utgangspunkt i pønk- og rocketekst/låt-skriving. Her er et sprang, fra rockeklubben til kirkerommet. Og samtidig kjenner jeg meg hjemme i begge rom, sier han.
- Hva får du sagt med en salme/sangtekst som du ikke får sagt i en tale eller artikkel?
- Jeg håper å oppnå kommunikasjon på et annet nivå enn det rent tanke-messige, kognitive. Si noe som springer ut fra og strekker seg mot intuisjon, spontanitet, stemning og ubestemthet. En salme som man inviterer folk til å synge, må være åpnende og inviterende. En rocketekst som man

Mer av det samme

Sturla J. Stålsett

*er det aldri noe nytt bare mer av det samme?
er det alltid samme bilde bare forskjellig ramme?
er det aldri originalen bare kopien de viser?
er selv nyheter på TVn bare gamle repriser?*

mer av det samme

*er det aldri ut på dypet bare plasking på grunna?
er det aldri inn til kjernen bare feie saken unna?
er selv de som skjærer tenner bare tatt med som eksempler:
alt & alle kan bli fiksa med resept og rette stempler*

mer av det samme

*er det aldri noe lys bare litt mindre mørke?
er det ingen farbar vei mellom flom og tørke?
er det ingen som kan gi meg noen millimeter mening?
jeg skulle vist deg noen tricks men jeg er ute av trening*

mer av det samme

Er du i regnet

Er du i regnet som faller av seg selv som slokker tørst og skyller rent fra spring og hav og elv?

Er du i snøen som daler over by gjør fortau mykt og dekker spor alt skinner hvitt på ny?

Er du i gleden som stråler opp i glans når to som elsker kommer nær i sakte virveldans?

Er du i gråten som farger alt jeg vet og hvisker ømt om det som var at savn er kjærlighet

Er du i viljen til vern om alle små til verdighet og rett og fred for hver som trækkes på?

Er du i varmen som gløder hud mot hud som staver evangelium at bare du er Gud?

Du er i nåden som bærer alle ting! Som favner meg og alle her i evighetens ring

I evighetens ring

(Jes 55, 10-11)

framfører for andre, kan være mer eksklusivt eller ekskluderende:

Take it or leave it. Dette er hva jeg vil si.

- Hvilke temaer du er spesielt opptatt av når du skriver?
- Det handler vel om de spenningsfylte, eksistensielle grunntemaene som kjærlighet, mening, følelse, fellesskap - men helst kledd i enkle hverdagsklær. Jeg vil gjerne få sagt noe "dypt" med noe tilsynelatende "overfladisk", noe vanskelig med noe tilsynelatende enkelt. Men en rocketekst trenger ikke handle om noe. Den kan også være 'bare til pynt' – bestå av morsomme, tøffe, fikse formuleringer som er gode å synge, gode å hvile i, rocke til.

tekst og foto: Atle Briseid



Valkyrien Allstars spilte for et entusiastisk publikum.

Over 300 gjester koste seg på Oslo Børs da næringslivet og Kirkens Bymisjon arrangerte grillfest for rusavhengige.



Lønn som fortjent var hyret inn for å rigge opp og ned etter festen. Men Per Arne og de andre arbeiderne fikk også mulighet til å glede seg over helstekt lam og gode samtaler.



Glade samarbeidspartnere og verter: børsdirektør Bente Landsnes, Daniel Hind (Shell), Astrid Steen (Fred. Olsen) og Lars Furu (Sodexo).

Grillfest på børsens brostein i ledende organer



Store griller med helstekte lam sendte godlukt mellom trærne da den lille parken foran Oslo Børs ble gjort om til festområde i slutten av august. Grillfestens inviterte gjester var rusavhengige og andre som vanligvis besøker bymisjonskaféen Møtestedet.

Det lå et historisk skjær over parken mens grillosen drev over en fornøyde forsamling. For første gang siden Kong Haakon VII markerte Børsens 100-årsjubileum var det gitt tillatelse til å henge opp bannere på bygningen. På bannerne sto påskriften "Rom for alle".

– For oss er dette en viktig nabofest. Vi har både Kirkens Bymisjon og mange av gatens folk tett innpå oss. På en måte bor vi her alle sammen. Det er mange på gata som sliter, og det er mye vondt og se. Derfor er det fint å kunne invitere dem som gjester, sa børsdirektør Bente Landsnes.

Næringsliv og Bymisjon

Grillfesten kom i stand etter et ønske om å lage et gjestebud der folk fra både næringsliv, børs og gatemiljøene kunne møtes til felles trivsel og kontakt. Denne gangen var det næringslivsfolket som var servitører og tjenestefolk. Shell har i lang tid hatt samarbeidsavtaler med Kirkens Bymisjon, og Daniel Hind sier det slik:

– For oss er det viktig å kunne bidra til en slik fest. Vi får en nærkontakt som viser en mangfoldig gruppe mennesker. Og alle ser ut til å smile – og da er vel festen bra!

Annette Smith Thjømøe fra Shell på vei mellom bordene med hendene

fulle med rykende grilltallerkener:

- Folk er veldig åpne, og prater gjerne om egen situasjon. Jeg har snakket med folk om veien videre i livet. Det gir meg mye å få være med på dette. Det er viktig å se folk i øynene, vise tillit og respekt og oppleve at det er ikke så mye "de" og oss. Alle er vi jo folk.

Fornøyde gjester

Fra de omkring 300 gjestene i Børsparken kom det var mange takk-nemlige og kloke kommentarer:

- Du må takke dem som har arrangert dette. Kjempefint!
- Det er utrolig kult å få komme sammen i en sammenheng som dette.
- Fint å kunne komme til byen å være med på noe som ikke bare handler om å skaffe seg en ny dose.
- For meg som har litt sosial angst er det bra å være sammen med folk på en så avslappa måte. God trening, og jeg koser meg med nydelig mat.
- Det er en mangel for mange her å bli møtt med menneskeverd. Det betyr noe å bli satt pris på, og å bli invitert i stedet for å bli jaga.
- En sånn fest signaliserer troen på mennesket. Det skaper endringsoptimisme. Ingen har hatt det så vanskelig at ikke framtida kan endre seg!
- Sjefen for den gode maten, administrerende direktør Lars Furu i Sodexo, sto selv i kokkeforkle og var med på serveringen:
- Våre folk synes dette er kjempegøy å få være med på. Vi har fått bidra på denne måten sammen med Kirkens Bymisjon flere ganger, og også ledere vil svært gjerne delta. Det er sterkt å legge merke til den gode atmosfæren blant gjestene. Her er takk unødvendig. Vi merker at folk koser seg, sa han.

tekst og foto: Per Frogner



I høst kan du kjøpe deg En god dag

Ønsker du å gi En god dag i gave til noen? Nå er muligheten her: "En god dag – historier til inspirasjon og ettertanke" er en gavebok Kirkens Bymisjon gir ut sammen med J. M. Stenersens Forlag i oktober.

Bidragstyperne til boken er en sjelden samling mennesker, fra forfattere og kjente personer fra nærings- og samfunnsliv til mennesker som har gått gjennom prøvelser. Alle bidragstyperne har stilt opp helt gratis, og inntektene fra salget av boken går til ulike virksomheter i Kirkens Bymisjon.

– Det som møter meg i disse tekstene er først og fremst glimt inn i levde liv, sier musiker og gateprest i Bymisjonen, Carl Petter Opsahl, som også er redaktør av boken.

– Noen historier er til å kjenne seg igjen i, andre kan virke fjerne. De som har gitt sine bidrag kommer fra mange ulike lag i samfunnet. Her er pensjonister, direktører, rusavhengige, demente,



– Det som møter meg i disse tekstene er først og fremst glimt inn i levde liv, sier gateprest og redaktør av boka, Carl Petter Opsahl.

frivillige, forfattere, kjendiser, mødre og fedre, filosofer og innsatte, sier Opsahl.

Boken inneholder både personlige fortellinger, filosofierende tekster, skjønnlitterære tekster og beretninger fra mennesker som opplever at de får mye igjen av å gjøre noe for andre. En del av disse tekstene handler også om møter mellom mennesker på Bymisjonens ulike virksomheter.

Gå inn på bymisjonen.no/bedrift for å bestille årets julegave, eller spør i nærmeste bokhandler.



I løpet av oktober kommer boka "En god dag", der pensjonister, direktører, rusavhengige, demente, frivillige, forfattere, kjendiser, mødre og fedre, filosofer og innsatte forteller hva som gjør dagen deres god.

Ny grafisk profil for Kirkens Bymisjon

KIRKENS BYMISJON



Kirkens Bymisjon skifter farge! Heretter blir profilfargen til Kirkens Bymisjon varmt oransje. Fargeomleggingen skjer i forbindelse med en oppussing av organisasjonens grafiske profil.

Over tid har den gamle grafiske profilen med burgunder-rød logo og ulike former for brosteinsmønstre blitt utdatert og tyngre i bruk. En ny tid krever mer fokus på digital formidling og et tydeligere og mer samlet uttrykk for den store organisasjonen.

– Organisasjonen er den samme, og vi har valgt å beholde den velkjente logoen, med bare små justeringer. Men vi har lagt opp til at den enkelte virksomhet og institusjon kan bruke bymisjonslogoen mer direkte knyttet til sitt eget navn. På den måten vil hele bredden av vårt arbeid bli mer synlig nettopp

som bymisjonsvirksomhet, sier markedssjef Hans Jacob Torkildsen, som har ledet arbeidet med den nye profilen.

Rom for alle

Sammen med den nye logofargen kommer også mottoet "rom for alle" i aktivt bruk som hovedslagord.

Den oransje fargen skal understreke dette. Den er valgt som et moderne og lett synlig uttrykk, som også kan uttrykke noe raust, inviterende og varmt. Den nye profilen vil gradvis bli tatt i bruk på ulike flater og materielltyper: Bymisjonsbladet, internett-sider, brevpapir, brosjyrer og skilt vil få nytt bymisjonspreg utover høsten og vinteren.

tekst : Per Frogner

rom for alle

Her er en liten smakebit fra teksten til Randi Skaug, første norske kvinne på toppen av Mount Everest:

På toppen av verden

Det finnes én dag jeg aldri vil glemme. 20. mai 2004 – da sto jeg på toppen av Mt. Everest, verdens høyeste fjell. Over meg var verdensrommet, under meg lå hele verden. I 26 år hadde jeg drømt om å komme akkurat dit. I åtte år hadde jeg forberedt meg på å klare det. Ti uker tok ekspedisjonen. Selve toppturen varte 22 timer – 12 timer opp og 10 timer ned. På toppen var jeg i 10 minutter. I den tiden det tok å si til sherpaen: «Vi klarte det, Tshering – vi klarte det» følte jeg en enorm glede. For øvrig var den dagen den aller verste i mitt liv.

Statistikken da jeg startet på min Everesttur var tydelig: Kun 30 prosent av de som forsøker klarer det. 10 prosent av de som har vært på

toppen dør. Uten å ta en viss risiko, uten å strekke grenser, uten å tåle motstand, uten å utfordre min egen yteevne ville jeg aldri kunne realisere min drøm. Jeg visste det. Og det var hele min drivkraft. At jeg også kunne bli første norske kvinne på toppen var uviktig. Det vesentlige var å mestre utfordringen, å bevise overfor meg selv at «alt er mulig, om jeg vil det nok».

Vi startet mot toppen klokken elleve om kvelden i mørket, de to sherpaene Tshering Pande Bhoite, Jyamchang Bhoite og jeg. Det var vindstille, helt bekmørkt og isende kaldt. Det var mitt annet toppforsøk på tre dager, og definitivt det siste. På et tidspunkt om natten var jeg så utmattet, utarmet og motløs at det virket riktig å snu. Tshering hadde tro på meg

og utfordret meg.

«Det som feiler deg,» brølte han til meg på en halv meters hold med de sorte øynene stirrende rett i mine trøtte blå, «er at du har ikke toppen nok i hodet».

Da våknet viljen min. Visst hadde jeg vel det! Jeg rettet meg i ryggen, tenkte at jeg gikk lett som en fjær og tok fatt på de neste seks timene mot toppunktet. Det var det jeg hadde trent på hjemme i Norge – å få kroppen til å kjennes lett som en fjær uansett hvor tungt det var. Og på Everest er de siste motbakkene umenneskelig tunge.

Les fortsettelsen i boka "En god dag".

SVARSKJEMA «BYMISJON»

Jeg ønsker å bli **FAST GIVER** med kr:

Hver(t): måned kvartal halvår år

Jeg vil betale med: AvtaleGiro PostGiro

Navn:

Adresse:

Postnr.: Poststed:

Personnummer (11 siffer):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Kontonummer (må fylles ut ved AvtaleGiro):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Dato: Signatur (må fylles ut):

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Beløpsgrense kr:

(angir rammen for hvor mye du senere kan øke ditt gavebeløp uten å fylle ut ny fullmakt med signatur).

Jeg vil registrere min e-postadresse for å motta takkebrev på e-post:

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Jeg ønsker informasjon om:

Kirkens Bymisjon

Fast givertjeneste

Annet:

Jeg vil reservere meg mot å motta takkebrev

Jeg ønsker ikke lenger bladet tilsendt.

Gaver til Kirkens Bymisjon gir rett til skattefradrag. Ring inn fødselsnr. på 02005 eller les mer på www.bymisjon.no

KID-nummer: (Fylles ut av Kirkens Bymisjon)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Mottakers kontonummer: 7011 05 18593

Porto er betalt



Kirkens Bymisjon

Svarsending 1012
0090 Oslo

God start i Kongsberg

Kirkens Bymisjon er nå til stede i Kongsberg. Bymisjonen har overtatt driften av tidligere Haspa kafé og har etablert både et frisørtilbud og et lavterskeltilbud for tannbehandling.

Kirkens Bymisjon etablerte seg i Kongsberg i vinter og har lagt vekt på å videreføre det flotte tilbudet som allerede har eksistert på Haspa kafé i mange år.

– Det betyr at vi fortsatt satser på god og sunn mat, og et trivelig miljø med tid for prat, sier Jon-Ivar Windstad, daglig leder av Kirkens Bymisjon Drammen/Kongsberg.

Etter at Bymisjonen startet opp i sølvbyen, har privatpersoner, næringsliv, stat og kommune åpnet dørene for samarbeid og støtte. Blant annet har Bymisjonen hatt god nytte av allerede eksisterende avtaler med Kiwi og Lampeland bakeri.

– Dette har gitt oss en god start, og vi er nå i gang med flere aktiviteter enn planlagt. Starten i Kongsberg har vært preget av velvilje og en fantastisk imøtekommelse, sier Windstad.

Tannhelse og frisør

I løpet av det første halve året har Bymisjonen opprettet et nytt frisørtilbud på kafeen. Et lavterskel tannhelsetilbud i regi av den kommunale tannhelsetjenesten er også så vidt kommet i gang. Det planlegges dessuten å etablere et helsetilbud i samarbeid med kommunen.

– Frisørtilbudet er et eksempel på aktiviteter som springer ut fra kompetansen til våre frivillige, sier avdelingsleder Anne S. Beck.

Hun forteller at utearealene rundt Møtestedet Haspa er oppgradert med møbler og grill, og at de planlegger turer med kafégjestene til naturperler i nærmiljøet.

– Viktig møtested

Gjestene på kafeen er godt fornøyde med at Bymisjonen har overtatt driften.

– Jeg er innom her og spiser stort sett hver dag det er åpent. Denne kafeen er et kjempeviktig møtested for de som er falt litt utenfor i samfunnet. Jeg synes det er kjempefint at Bymisjonen overtar driften av dette stedet, men håper at de frivillige som jobber her i dag vil fortsette å være her, sa Ronny til bladet Brostein da Kirkens Bymisjon overtok i vinter.

På samme måte som på Møtestedet i Drammen, ønsker Bymisjonen å legge til rette for at mennesker også kan bli møtt på sine åndelige og eksistensielle behov, og har derfor laget et lysteningssted som blir benyttet av gjestene.

– Vi ønsker etter hvert å gi tilbud om for eksempel ukentlig morgenbønn, lysteningsstund og hverdagsmesser, sier Beck.

På sikt ønsker hun å kunne utvide åpningstidene til også å omfatte ferier og høytider.

– Men for å få til det, må vi å styrke bemanningen både i forhold til ansatte og flere frivillige, sier hun.



– Starten i Kongsberg har vært preget av velvilje og en fantastisk imøtekommelse, sier Jon-Ivar Windstad, daglig leder av Bymisjonen i Drammen/Kongsberg. Her sammen med avdelingsleder Anne S. Beck.



Richard er blant de første som har hatt glede av det nye tannpleietilbudet i regi av kommunale tannhelsetjenesten i Kongsberg. Tannpleier Hilde Stenhaug yter god service.



Frivillig medarbeider May Aase stusser sveisen til Tor Anders.



tekst og foto: Kirkens Bymisjon Drammen

Bymisjonkryssord

								DRIVER POLITIKERE MED	STÅR I GJENNETTET	TRESORT	LAN-SERTE NORSK TIPPING	FAKTIK OFF-LYSNING FORTON	
									LIGGER I OSLO				
LEIR- STED		DER GAR STUD- ENTER	GREIE, MAKTE SLUTT	VEI- LENDE OMRADE	SØNN AV (IRSK)				KLOKKE DAL- SIDE		VIN- DUET BRA		
FINNES 52 AV				DER HOL- DER BY- MISJON TIL ARTIKKEL									
KAGGER LAND- BRUKER NE							RØYE			RØYK SNILE		ØST FOR BABY- LONIA	VERV
↳							VERN, DEKKE		HAR OSLO RANDI FRANSEN				
LAG OST				ILDENS GUD	LYSNE						SINT SKAK- KE		
TRE- SORT	KART- BOK	JORD- ARB- EIDENE		GUD- INNE SY						NED- ARB- EIDERE			
↳						3.14 GUD- INNE		IKKE INN		STREK NØYE (ONV)			
BEHOLD- ERNE							HINNEL- RET- NING		7 DAG- ERS SYKLO- SEN			EURO- PEER	
SKOES- DYR											EN ANIN PREPO- SISJON		KO, TEGN TINN
↳		FARGE ELV											
FISK				ROMER- TALL 50	DES- SERT			☺	FOR- SIDE				
DER GAR BARNA						PASSA- SØEN UNDER BAKKEN							

Klipp ut og send kryssordløsningen til Kirkens Bymisjon, Tollbugt. 3, 0152 Oslo, innen 25. oktober

Navn.....

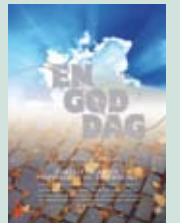
Adresse.....

Løsning nr. 3 – 2009

				O	O	D	I		
			D	V	A	R	A	S	
	S		B	A	E	L	D	R	S
B	Y	M	E	N	N	E	S	K	E
R	Å	T	E	T	U	A	D	A	T
K	A	S	K	L	E	P	I	O	S
V	E	K	T	E	R	E	O	S	O
S	J	E	N	E	R	T	T	E	S
S	E	N	E	N	E	V	P	I	M
Y	T	R	E	K	K	S	A	A	L
O	R	N		A	L	S	L	Y	N
I	L	K	O	E	F	F	I	S	I
T	H	E	T	E	T	A	N	V	E

VINNERNE AV KRYSSORDET FÅR DEN NYE GAVEBOKA FRA KIRKENS BYMISJON "EN GOD DAG".

Boken inneholder både personlige fortellinger, filosoferende tekster, skjønnlitterære tekster og beretninger fra mennesker som opplever at de får mye igjen av å gjøre noe for andre. En del av disse tekstene handler også om møter mellom mennesker på Bymisjonens ulike virksomheter. Bidragsyterne er en sjelden samling forfattere og kjente personer fra nærings- og samfunnsnivå til mennesker som har gått gjennom prøvelser. Alle bidragsyterne har stilt opp helt gratis, og inntektene fra salget av boken går til ulike virksomheter i Kirkens Bymisjon.



VI GRATULERER VINNERNE AV OPPGAVEN I FORRIGE NUMMER.

Eiliv Ree
1383 Asker

Björg Nordlund
1920 Sørumsand

Irene Johansen
1389 Heggedal

Skriver om livet



Å lære er like viktig hele livet, enten du er 20 eller 90, sier prosjektleder Eli Sol Vallersnes.
Foto: Aschehoug

Hvis du hadde en kropp som var vond og stiv – hvordan ville det da være å kunne henge myk og rund som en dråpe?

”Å få henge som en dråpe” er det poetiske navnet på skrivegruppene for eldre som holdes på to av Kirkens Bymisjons dagsentre. Målet er å lære de eldre litterære teknikker slik at de kan formidle drømmer og fremtidstanker eller opplevelser fra det livet de har levd. Skrivegruppene har vært samlet en gang i uka fra midten av mars til september.

– Å lære er like viktig hele livet, enten du er 20 eller 90, sier prosjektleder Eli Sol Vallersnes.

Sammen med de andre skrivekunstlærerne Kjersti Bronken Senderud og Heidi Marie Kriznik har hun oppfordret deltakerne til finne frem papir og blyant og skrive når de sliter med å få livet til å fungere.

– Ting blir annerledes når de står på papiret. Det kan nesten være som å oppdage dem på nytt, nesten litt magisk, sier Vallersnes.

Under kan du lese noen av tekstene som er kommet etter at skrivegruppene har vært samlet.

tekst: Atle Briseid foto: Karoline Ormåsen



Anna Bråthen (til høyre) og Berit Årnes har prøvd seg som forfattere i prosjektet ”Å få henge som en dråpe”.

Jeg fortalte det aldri til noen

*Jeg hadde en god venn på skolen.
Alltid delte jeg matpakka mi med ham.
Det gikk bare mellom ham og meg
så ingen så det.
Visste han ikke fikk matpakke
hjemmefra.
Jeg fortalte det aldri til noen.*

– Mary Sønsterud

Vår side

På vår side trykker vi ord og uttrykk fra deltakerne i Kirkens Bymisjons mange tiltak og virksomheter. Denne gangen viser vi frem tekster fra de kreative skrivegruppene for eldre på dagsentrene ved Vålerengen bo- og servicesenter og Sofienbergsenteret.

Togtur

Mor og jeg skulle reise til Bergen hvor vi skulle videre med båt. Vi skulle til Gaulen i Sogn. Det var masse tyskere på toget. Jeg hadde lært meg en sang: «Lille hird gutt tjukk i hue, har du fått deg ny dress? Har du fått den av Quisling for å stå i NS?»

Jeg begynte å synge den i kupeen og moren min lurte på hva hun skulle gjøre. Hun nærmest gav meg juling. Det var en mann i kupeen som sa til min mor: «Ta det rolig, denne gutten har ikke gjort noe galt.» Siden ble jeg taus.

Jeg var ikke mer enn 3–4 år. Jeg tenkte ikke på noe – jeg synes bare det var så fint at jeg kunne sangen. Toget var køllyft, så det var møkkete. På karmer og alt mulig var det mye støv. Når tunnelene kom, ble det helt mørkt. Det var bestandig deilig å kunne gå av toget. Vi skulle besøke mormor som bodde på gamle hjem. Jeg var attpåklatt, jeg.

– Mann, 70 år

Lyvedikt

Svigermor Tone var en eventyrforteller

Ut av munnen hennes kom de rareste folk, og gamle historier.

Hun satt i stolen, liten og brei, og håret gikk herfra til Moss og evigheten.

– Berit Årnes

Lydene i mørket

Når alle har gått til ro, høres enkelte lyder fra gata. Noen går stille med en hund. Hunden gjør enkelte ganger, kanskje ser den en katt eller en annen hund.

Naboen har kommet hjem, hører når han stopper bilen. Snart blir det stille overalt.

– Anny Solheim